

New Zealand 2010

Jindřich Hegmon listopad 2010

New Zealand 2010

*Věnováno skvělým společníkům
Jirkovi a Honzovi Musilovi, mým
spolucyklocestovatelům.*

*Jindřich Hegmon
Listopad 2010*

New Zealand 2010 deník

Je 18. ledna 2010 sedíme na letišti v Praze a chystáme se s Honzou Musilem (r.n.1934 – dále “plukovník”) a synem Jirkou (r.n. 1986) na třetí dějství našeho cyklistického putování. Je to po mnoha letech poprvé co cestuji bez počítače pouze se svým Iphone. Cesta začala zcela tradičně, místo slibovaných tisíc dvě stě za kolo jsme zaplatili čtyři. Laďa se náležitě rozčílil, telefonoval a prý nám rozdíl vrátí. Uvidíme co nás čeká cestou zpět. Následuje nejdražší pražské letištní pivo, ohodnocení vzhledu servírky a nasedáme. Další kapitola Soul. Poznámka pod čarou - na Křivokláte jsem nezažil ještě nikdy tolik sněhu jako dnes.

19.1.2010 Let Praha Soul proběhl v pohodě. Trošku jsme se utlumili whisky zakoupenou ve free shopu. Deset hodin kombinace duchaplné debaty s Jirkou a spánku uběhlo velmi rychle. Jirkovo vyznání z kamarádství otec-syn, moc příjemné, ale zároveň zavazující - pro oba. Letěli jsme úplně novým Boingem 777 se spoustou místa na nohy a výběrem filmů na obrazovce na každém sedadle. Letiště v Soulu je velmi moderní, nové a nijak lidmi přečpané. Část několikahodinového čekání jsem si výrazně zkrátil telefonováním na aktuální téma, odchod Karla Vydry z firmy (dále KV). Momentálně sedím ve stejném typu letadla směr Auckland, akorát trošku obstarožní provenience. Pěkný opruz a občas slušné turbulence a blesky. Jenom letušky vypadají trochu jinak než jsme zvyklí, docela pěkné. Dlouho očekávaný přilet do Aucklandu je realitou. Celní formality proběhly zcela bez problémů, pouze hned za celníci se na mne vrhl celní pes čmuchal, co hledá potraviny a drogy. Šel najisto, ale nic nevyčmuchal, možná Elu. Na následující prohlídku čistoty cyklistického vybavení jsme byli po loňských zkušenostech náležitě připraveni a proběhla rychle a bez problémů. Následný Check In proběhl s přebalováním a vážením beden, aby jsme se vešli do 25 kg a výsledkem bylo jedno zavazadlo, pytel navíc za 15 NZ dolarů (dále NZD). Pokud bych neřešil po telefonu telefonický atak matky KV na Evu, tak bych si této části cestování opravdu užil. Těsně před nástupem do letadla měl Laďa další malý konflikt kvůli váze svého příručního zavazadla, více než 10 Kg. Museli jsme ho jít dodatečně opět za 15 NZD checknout. Trochu jsme znejistěli, zda se po hodinu a půl trvajícím letu se všemi zavazadly v Christchurch potkáme.

Po vyzvednutí lehce obstarožní a otlučené Toyoty a naložení zavazadel vyrážíme po levé straně silnice směr sever a kemp TOP 10 v Kaikouře. Odolávám naléhání Ladi pokračovat do Pictonu dalších 160 Km. V kempu smontujeme kola, trochu pokecáme s místním farmářem na téma jaké kopce nás čekají a po pár locích slivovice, kterou se Kubovi podařilo propašovat v pet láhvi naprosto vyčerpaní jdeme spát.

21.1. čtvrtek, první etapa. Noc byla nad očekávání dlouhá a podařilo se mi spát až do šesti hodin. Po standardním telefonu s Honzou Sobotíkem a Evou na oblíbené téma KV snídáme, nakládáme kola a vyrážíme směr Picton. Z počátku idylka, pěkně, teplo, projíždíme krajem vinic a produkce místního Savignonu. Padesát kilometrů před Pictonem začalo lít a lilo a lilo. V Pictonu jsme si koupili malé zásoby a zasedli do místní restaurace na kafe. Stále lijí. Jdu najít Internet a přečíst si pracovní maily a podívat se na předpověď počasí. Ve chvíli, kdy jsem viděl, že má lít další týden jsem usoudil, že nejlépe je vydat povel k odjezdu ihned. A náhle lít přestalo.

Vyrážíme s Jirkou s plnou bagáží, plukovník a Kuba nalehko a Laďa autem. Pro mne a Jirku až do cíle v Bluff auto neexistuje a dohodli jsme se, že za celou dobu nepoužijeme a nepozřeme nic „co jelo autem“. Prvních třicet kilometrů je pěkná vyhlídková cesta kolem fjordů a zálivů – nádhera. Asi tři pohodové kopečky, trochu mně zavazí miminko co si vezu (bříško), ale jinak pohoda. Zastavujeme se na jídle v „hlavním městě zelených mušlí“ Havelocku a hned si je dáváme. Výborný oběd, jenom plukovník mušle nepapá. Na čtyřicátém kilometru mne začala bolet stehna. Vyřešil to Energit a lehké snížení sedla, měl jsem ho příliš vysoko. Posledních třicet kilometrů po SH6 bylo po rovině nebo mírně do kopce. Jirka vypadá, že se trápí trošku víc než já. Ujeli jsme první den jenom 66 km, zatím je to předehra. Ubytovaní jsme v lese v krásném apartmánu. Po polívce mám intenzivní pocit, že na mne leze chřipka. Snad se vše napraví brufen. Ke spánku ulehám v sedm hodin.

22.1.pátek druhá etapa. Nevím zda to byl brufen nebo totální vypocení se během jedenáctihodinového spánku, ale dnes se cítím v pohodě. Ráno je teplo a zamračeno. Vyrážíme na asi devadesátikilometrovou etapu těsně před devátou. A hned začínáme tříkilometrovým stoupáním. Další stoupání nás čekalo asi dvacet kilometrů před Nelsonem. Možná bylo kratší, ale pro změnu o hodně prudší. S Jirkou máme síly vyrovnané, plukovník dostal povel jezdit disciplinovaně za námi, nemá bagáž a je lehčí. Další koho rozmazluji (zasvěcení chápou kontext). Po dlouhém sjezdu a výjezdu z krásných lesů přijíždíme do Nelsonu po rovině a cyklo stezce, kterou jsme si s Jirkou vyzkoušeli i loni. Deník píši, sedíce v krásné stylové restauraci. Čeká nás už jenom 45 km asi po rovině. Venku se spustila další průtrž. Oběd je výborný, něco jako svíčková z ryb a mušlí. Déšť ustal. Trošku jsme bloudili, nechtěli jsme jet po hlavní frekventované silnici. Moje navigace na Iphone je ideální, pro určování vzdálenosti do cíle, ne už tak pro orientaci. Terén cestou do Motueky byl zvlněný více než jsem předpokládal a posledních dvacet kilometrů jsme jeli v pěkném dešti. Teplota kolem 18 C. Oblíbený a plánovaný kemp TOP 10 byl obsazen, ale bez problémů jsme sehnali ubytování v motelu za 95 NZD pro tři. Následuje polévka, pivíčko – dvě malé co nejely autem, Internet, prostě pohoda. Laďa šel na biftek, Já nemám dojem, že už bych si ho zasloužil. Dnešních 95 km a 800 metrů převýšení jsem zvládl v pohodě a zatím stačím Jirkovi. Uvidíme zítra.

23.1.sobota. První naplánovaná etapa přes 100 km. Navíc jsem vygoogloval, že musíme vyjet od moře do hor ve výšce 600 m. Vyjeli, ale do 750. Po krátkém bloudění podle navigace v Motuece, která má jednu hlavní ulici a tak pět odboček, jsme vyrazili na jih. Pohoda, klideček, mírné stoupání podél řeky zemědělskou krajinou. Na dvacátém kilometru jsme se zastavili u místních zemědělců a pochutnali si na jimi prodávaných borůvkách. Cestou jsme k našemu překvapení míjeli chmelnice plné ovci. Po borůvkové zastávce to Jirka pěkně nakopl a měl jsem co dělat se ho držet a musel jsem ho verbálně trochu mírnit, dlouhá cesta před námi. Na čtyřicátém kilometru, před prvním velkým stoupáním jsem píchl. Rychlá oprava a jede se. Na padesátém kilometru první vesnička s hospodou, jmenovala se Tapawera. Dávám si méně zdravý, ale výborný chickenburger. Pro následnou jízdu na kole je o hodně vhodnější, než včerejší rybí mišmaš. Stále pokračujeme šumavskou krajinou s jedno až dvouprocentním stoupáním. Předjíždí nás cyklistický závod. Dnes méně disciplinovaný plukovník (zpochybňoval mé rozhodnutí kam zahrnout na křižovatce) se snaží posledních závodníků držet, ale marně. Já Jirku stále upozorňuji, ať neblbne, že nás určitě čeká pořádné stoupání. Dedukuji tak podle nadmořské výšky na tachometru, stále jenom 300 m.n.v.. Asi třicet kilometrů před cílem jsem se všem omluvil, že jsem se asi spletl a žádné stoupání už nebude. Začalo hned za další zatáčkou. Za posledních 30 km jsme nastoupali 700 metrů. I kopec, co se zdál nejdelší a místy měl stoupání 14 procent byl níž, než cíl. A to jsme jeli poslední tři km z kopce. Po příjezdu do malého horského střediska u jezera St.Arnaud následují rychlá tři piva, brufen proti bolesti a skvělá plukovníkova polívka. Únava slušná.

24.1. Sobota 62 km do Murchisonu. Probudil jsem se rozlámaný a s bolavým kolenem. Věděl jsem, že nás čeká jízda převážně z kopce, tak jsem v klidu. Ranní procházka k jezeru, následná koupel v něm a výborné kafe late mne postavilo na nohy. Z kopce jsme sice jeli, ale proti ukrutnému větru a posledních patnáct kilometrů jsme se s Jirkou vzorně střídali. Zastávka u zbytků staré železnice a pivo v jediném baru cestou bylo osvěžením. Dojeli jsme brzo, už ve tři, takže nám zbyl prostor na návštěvu jak jinak, stylové restaurace za účelem oslavy Kubových narozenin. Místní Savignon chutnal všem. Opět usínám po sedmé.

25.1. Pondělí. Etapa kolem řeky do Westportu. Většinou jet kolem řeky, to znamená lehce kopcovitý terén. Opět to byla pravda. Vyrážíme už v půl deváté, po extrémně vydatné snídani. Polévka a tentokrát i toasty s máslem a marmeládou (ani jedno nejelo autem). Navíc ještě párečky. Rozjíždím se ztěžka. Hned na desátém kilometru mi praskly dvě špice na zadním kole. Tradiční a obávaný problém. Náhradní nemám. Na dvacátém kilometru si raději vyměňuji kolo s Honzou. Pro mé kolo to znamená úlevu tak 60 kg. I přes to pod Honzou během cesty praská další špice. Jedeme kolem krásné čisté řeky nádherným pohořím plným typických natofágových lesů. Terén je zvlněný a místy projíždíme skalnatými kaňony. Cestou jsme se zastavili na padesátém kilometru, přesně v půlce, v jediné vesnici cestou (tak 10 domů), kde byl obchod. Pivo neprodávali (na NZ musí mít licenci), tak jsme si vystačili s Colou. Kolo naštěstí vydrželo až do Westportu. V cykloshopu, který je v každém větším městě (Westport má asi 3700 obyvatel) mi vyměnili všechny špice u pastorku, než jsme vypili tři piva. Poškozeny byly totiž všechny špice od spadlého řetězu během Valašské podkovy v září minulého roku. Velmi špatná vizitka práce olomouckého servisu.

Špice byly viditelně poškozeny a vždy servis na nebezpečí praskání špic v důsledku extrémního zatížení upozorňují. Počítám že já, kolo a bágly mohou klidně 150 kg dohromady dát. Bydlíme opět v kempu TOP 10 kousek za Westportem u Tasmánského moře. S Jirkou jsme se vykoupli, jenom jsme neměli neoprén, jako paní koupající se vedle nás. Moře je pěkně studené. Na večeri plukovník připravil výborný hemenex. Nakoupili jsme v místním asi jediném řetězci New Word a vše si samozřejmě dovezli na kole. Celkem jsme ujeli 104 km za pět a půl hodiny čistého času a v kempu jsme po čtvrté i s opravou kola.

26.1. úterý. Dnešní etapa do Greymouth měla měřit 107 km, ale až do kempu měřila 115 km. Jeli jsme kopcovitou krajinou po pobřeží Tasmánského moře a projížděli národním parkem Paparoa. Krásná panoramata, teplo, žádný protivítr, prostě pohoda. Ovšem vyjma standardního utrpení během prvních deseti kilometrů a bolavější sedací části. Růžový zázrak naštěstí pomáhá. Součástí parku jsou i tzv. Palačinkové skály, což je jedna z nejznámějších atrakcí západního pobřeží. Strávili jsme i nich a procházkou skoro dvě hodiny, včetně oběda. Tortila na oběd mi vůbec neusnadnila rozjezd po přestávce – musela ven. Fyzicky se cítím dobře, Jirka mi do kopců neujíždí, když tak jenom málo. Plukovník je dnes extrémně nedisciplinovaný. Bez povolení nám ujel a předjížděl v nepřehledných zatáčkách. Byl řádně pokárán. Největším problémem dnešní etapy je Jirkův třikrát prasklý řetěz a totálně rozštelovaná přehazovačka. Zítra budeme hledat opět cykloshop. Naštěstí Greymouth je město s deseti tisíci obyvatel. Navíc na zítřek máme naplánován den volna. I přes to, že jedeme pořád po hlavní SH6 provoz je minimální nebo skoro žádný. Podmínky pro cyklistiku se zde jeví o hodně lepší než na Severním ostrově.

27.1. středa den odpočinku. Docela jsme si ho užili. Po desáté jsme vyrazili na kole do města, za účelem opravy Jirkova kola. Vše se podařilo vyřídit v místním cykloshopu na první pokus. Zatím co jsme si dali svačinku v místní bufáci se kolo opravovalo a opravilo. Vzhledem k volnému dni jsme si dovolili luxus nákupu masa na rožnění v místním supermarketu. Po obědě jsem si šoupl acylpyrin za účelem vyléčení nachlazení. Nepomohl. Trochu jsem se odpoledne prospal a šlo se rožnit. Teda já akorát konzumovat. Mírná dávka Savignonu vše jen zpříjemnila. Na závěr dne jsme si rezervovali místní whirlpool. Pěkně vyčerpá a proto jdu opět v sedm spát. Probudil jsem se vyspaný a ještě ani nebyla tma. V pohodě jsem pak zabral až do rána. Zbytek volného dne jsme s Jirkou trávili sledováním MASHe na jeho přehrávači a já čtením knížky o historii Templářů. Sice jela chvíli autem, ale hned jak jsem ji začal číst už jsem ji vezl v ruksaku. Pozor, vypral jsem si, Jirka považoval za předčasné a unáhlené, on nebral.

28.1. čtvrtek 110 km do Harihari. První polovina po rovině, druhá lehce zvlněná. Blížíme se k horám. V dále je vidět hřeben se sněhovými jazyky. Zastavili jsme se dvakrát. Poprvé na 36. km v pěkném městečku Hokitika a podruhé na 65. km ve vesničce čítající asi pět domů se jménem Ross. V té byla i hospoda. Zbytek etapy s pár malými kopečky už jsme dotáhli na jeden zátah. Zadek bolí nesitelně, čas ubíhá přijatelně, nohy a fyzička zcela ok, pouze jsem nachlazený a škrábe mě v krku. Máme však ještě slivovici. V Harihari je obchod, motel, dům se suvenýry a náš „Holiday park“ – taky motel. Jedno z nejpěknějších a vůbec nejlevnější ubytování s pávem na zahradě. Večer, v pět, nám místní pivo moc chutnalo a místní pochoutka „bar basket“ zahnala hlad.

Není tu signál ale v Gift shopu je Internet. Snad se mi podařilo poslat zprávu, že žijeme. Majitel shopu je nalitej jak slíva.

29.1. pátek. Dnešní zápis píš u Franz Josef Glacier hlídající kola. Hoši šli na vycházku k ledovci. Já jsem loni absolvoval s Evčou a už viděl. Je nádherná viditelnost s pár mraky u vrcholu Mt.Cook (3700). Přilehlé ledovce jsme měli možnost sledovat již za jízdy na kole několikrát. Cestou jsem se vykoupal v jezeře Lake Mapourika a tím vůbec nepomohl svému nachlazení. Sotva jsem se do Franz Josefa dobelhal. Navíc u oběda na mně pěkně táhlo. Po obědě následovala osmikilometrová zajižďka k ledovci. Po ledovci následoval masakr. Mezi Franz Josefa a Fox Glacier jsou tři kopce. Každý s minimálně dvěstěmetrovým převýšením. Poslední nejprudší. Poprvé jsem jel na kašpara a nestačil Jirkovi. Pálilo slunce, takže pro mne v konečném důsledku lepší než se potit s acylpyrinem. Na závěr nás čekal krásný tříkilometrový sjezd se závěrem v místní restauraci. Dnešní pivíčko, bez jídla, je dietní. Kemp jsme našli asi kilometr od hlavní cesty. Dnes se k nám připojil Kubův kamarád Petr. Přijel autobusem. Kemp pěkný, Internet, opět telefony do práce, trocha vína a jde se na kutě. Zítra nás čeká stovacetikilometrová etapa. To hochy neodradilo od vyrazení si do místní restaurace.

30.1. sobota. Obávaná etapa z Fox do Haast v délce 123 km. Pohoda, pohoda. Na Honzovu radu jsem odložil většinu věcí z ruksaku do brašen. Zázrak, zadek přestal bolet. Prvních třicet kilometrů jedeme lehce z kopce, asi po větru, ale lije jako z konve. Po dalších třiceti kilometrech projíždění skrze hustý deštný prales se zastavujeme v restauraci u lososí farmy. Jediný barák široko daleko. Lososí sendwitch v pravé poledne přišel v pravou chvíli. Po hodinové přestávce vyrážíme na druhou polovinu etapy. Ta už byla kopcovitější. Cestou jsme viděli delfíny, skákající kousek od pláže v moři. Neprostupný prales je těsně u cesty a taky se skoro nedá zastavit. Všude je spousta malých mušek, které nevidíte, necítíte než vás kousnou. Na závěr jsme si šoupli asi kilometrový One Line Bridge přes řeku Haast. Bydlíme všichni v pěkném bungalovu za 250 NZD pro všech šest. Není tu ani signál ani Internet. Místní nám tvrdí, že Haast pas je ve výšce 530 metrů. Jsme na úrovni moře, já jsem myslel maximálně čtyři sta.

31.1. neděle. Haast pas je ve výšce 567 n.m. Vyjeli jsme trochu později v očekávání, že nás čeká jenom 80 km a jeden kopec. Realita byla jiná. Ráno mne bylo trochu blbě asi ze včerejších muší a foukal děsný uragán. Do protisměru. Fouká tu často, ale vždy obráceně. Na úvodní rovince na jaké i s bágama jezdíme přes dvacet úplně v poklidu, jsem se táhl jedenáctkou. Navíc mi Jirka ujel. Neměl jsem se za koho schovat. Placatili jsme se lehce zvlněnou krajinou kolem řeky s nádhernými panoramaty, tu zelených, tu kamenných, tu zasněžených hor. Trochu jsme si s Jirkou cestu zpestřili koupelí v neuvěřitelně čisté, ale trochu studené řece. Navíc se s námi koupala docela šikovná Asiatka a tím zlepšovala celkový umělecký dojem. Na padesátém kilometru to začalo, krásný vodopád a hned za ním 450 metrů převýšení. První tři kilometry třináctistupňové stoupání. Krásná soutěska nikterak utrpení nezlehčila. U vodopádu, před stoupáním, jsme potkali manželský pár též na kolech, který nám doporučili camp Boundary creek, který byl všude vyznačen na mapkách. Byl o patnáct kilometrů dále než plánované ubytování v Makaora West. Byl, ale jenom pro stanaře. Naštěstí jsme se v Makaoře zastavili na malé jídlo a piva vycházku k ledovci

ak
ni
ne
ec
tě
ou
čil
ný
od
do
do
žil
po
ne
po
ící
ch
ku
im
a
Do
ně
ce
hu
la
ed
la.
ek,
tyl,

Nezbylo nám, než jet dalších víc než třicet kilometrů k druhému jezeru Lake Hawea, jak místní říkají hilly road = dost kopců. Suma, přijeli jsme do kempu o půl deváté večer, celkem najeli 126 km, 8.5 hodin v sedle a nastoupali minimálně 1400 m, ale ušetřili den. Dnes mám poprvé večer pocit únavy, uvidíme jaká bude noc. Opět se koupu v jezeře.

1.2. pondělí. Dnešní etapa je sice krátká, jenom 85 km, ale obávaná. Převážná část vede do kopce. Prvních patnáct kilometrů do krásného městečka Wannaka bylo docela v pohodě - hilly. Ale protože druhé velké jezero leží o 80 metru níž, bylo to více z kopce. V městečku jsme se zastavili na vydatnou snídani podpořenou vanilkovým milschakem. Po asi hodinovém paludování ulicemi (jsou celkem čtyři) a nábřežím krásně čistého jezera jsme vyjeli. Prvních dvacet pět kilometrů do stanice Cardrona bylo sice do kopce, ale mírně. V Cardroně je krásný starobylý hotel ve stylu amerického západu. Je horko, pivo a spousta vody nás osvěžili, navíc na krásně zelené zahrádce. Hotel byl ve výšce asi 550 metru. To jsme ještě netušili, že za dalších patnáct kilometrů vyjedeme na nejvyšší zpevněnou silnici na NZ ve výšce 1078 metru. Posledních tři sta výškových metrů byla hrozná rasoviná. Horko a šlapání skoro na kašpárka. Rozhled do údolí Quenstownu jako z letadla, úžasný. Dolů se jelo spoustou serpentín s krásnými výhledy. Posledních dvacet kilometrů utrpení. Hlavní silnice, vedro, provoz, únava, hilly. Naštěstí úplný závěr jsme jeli po vrstevnici po prašné cyklistické stezce po okraji jezera. V závěru už se to nedalo vydržet a koupel v neuvěřitelně čisté vodě byla neodkladná. Ubytování se nám podařilo zajistit v kempu Lake View v malém apartmánu pro šest lidí. Večer jsme si ještě zašli do místního meal courtu na thajskou pochoutku a pivo. Schody z města do kempu, hotový Materhorn, sotva jsme je s Honzou vylezli. Přiznávám se, mám toho dost.

2.2. úterý je flákací den. Ráno jsme si s Jirkou zašli na dobrou snídani (opět po telefonickém řešení personálních problémů v Datecu). Pak jsme zjistili, kdy a odkud jede parník, co nás pozitíř poveze přes jezero a šli si zase chvíli lehnout. Odpoledne jsem si šel lehnout na místní pláž, která byla plná mládeže a spousty pěkných děvčat. Následoval susi oběd-večeře, pívko a prohlídka místní kiwi zoo. Zatím nejvyhozenější peníze. Za padesát dolarů (po slevě těsně před zavřením) jsme se mohli jít podívat do dvou polotemných chatek. V jedné nebylo nic a ve druhé jeden schoulený nehybný pták a druhý se trochu pohybuje.

3.2. středa. Další den potřebného odpočinku. Chlapci si domluvili bunge jumping a já let letadýlkem do Milford Sound, dvouhodinovou plavbu lodí a let zpět. Vše je zde dokonale zorganizované. Po sedmé mne vyzdvihl taxi a odvezl na letiště. Tam se postupně nashromáždili posádky čtyř letadel. Do každého se vešel pilot a devět lidí. Let byl pro mne extrémně dramatický. Stále jsme letěli nad štíty hor. Občas přímo proti nim a úplně nejhůř mi bylo, když jsme letěli těsně vedle nebo mezi dvěma horami. Měl jsem pocit, že si lze na sníh šáhnout. Panoramata a pohledy úchvatné, míjeli jsme hory ve výšce 2.7 km. Přistání v Milfordu skrze fjord proběhlo hladce. Následovala téměř dvouhodinová projížďka lodí fjordem. Proti letu klídek a opět spousta krásných panoramat.

Let zpět už byl méně napínavý nebo jsem si zvykl. Cestou do Queenstownu jsme přistáli ještě jednou na travnatém letišti na druhé straně jezera. Část pasažérů vysedala pokračovat na výlet do hor na kanoe. Zrovna na letišti přistávali blázni na padácích. Zbytek dne jsme strávili Jirkovým videem z bunge jumpingu, koupáním v jezeře a přípravou na zítřejší dvanáctou etapu.

4.2. čtvrtek. Zase nasedáme na kola a tentokráte na 117 km etapu. Byla to etapa do neznáma, doporučená panem Slívou (chystal mi itinerář loni, letos konzultoval, zajišťoval místní lety, auto atd.). První částí etapy je přejezd jezera starodávným parníkem se skutečným parním strojem a pak 85 km šotolinou. Ráno jsem měl pěkné bobky. Bolela mne hlava, rýma, nachlazení. Důsledek koupání ve studeném jezeře a následného potulování po městě v mokrých plavkách. Začátečnická chyba. Dva brufeny to celkem spravily. Po vysednutí z lodi jsem způsobil zmatek a hledáním ztracené kamery, téměř odplouvající loď se mi podařilo zastavit, kamera tam nebyla, byla dobře zastrčená v báglu. Prvních patnáct kilometrů téměř po břehu jezera lehce zvlněnou polní cestou v pohodě. Až na rozpadlý a následně opravený Jirkův nosič. Pak jsme zahrnuli do údolí proti proudu jak jiřák zcela průhledné řeky. Mírné stoupání a pohoda. Přejezdy brodu přes řeku jsou zpestřením. Plukovník zouvá své taneční bílé polobotky. Asi na třicátém kilometru vyjíždíme prudké stoupání s tří sta padesáti metry převýšení. Místo očekávaného sjezdu se před námi objevuje náhorní planina, která nakonec měla asi třicet kilometrů, lehce klesala, kvalita cesty se zhoršovala a proti nám uragán. Opět šlapeme z kopce. Na rozdíl od jiných míst na NZ není silnice oplocena a krávy se pohybují volně. Vylekal nás u silnice stojící, velký a evidentně ne dobře naladěný býk. Vytvořili jsme rojnici a ve stoje kolem něj projeli. Byli jsme větší, tak si netroufnul. Na cestě už bylo tolik štěrku, že se dalo jet pouze ve vyjetých kolejkách a přejet asi dvacet centimetrovou hromadu štěrku uprostřed bylo malé cyklotechnické dobrodružství. Pijeme vodu z řek, zároveň se v nich i ochlazujeme. Je slušné vedro. Po 85 km se dostáváme na hlavní asfaltovanou silnici. Úleva a posledních třicet kilometrů je ujeté ani ne za hodinu a půl. Plukovník odhadl příjezd do Te Anau na minutu. Po vysněném pivě v první a možná jediné hospodě v Te Anau hledáme kemp a hlavně sprchu. Už dlouho jsem nebyl tak špinavý a zaprášený. Míjelo nás na prašné cestě pár aut, ale stálo to za to. S Honzou jsme se shodli, že dnešní etapa profilem i podmínkami byla malá vzpomínka na Aljašku. Večer jsme strávili příjemně v restauraci společně s panem Slívou a konečně jsme se viděli face to face.

5.2. pátek. Včera večer jsme pozorovali Jižní kříž na obloze a dnes je totálně pod mrakem a trošku zima. Navlékám si tři vrstvy a vyrážíme. Po pekelně rychle ujetých dvaceti kilometrech jsme se zastavili u dalšího jezera v městečku Manuapuri na kafe. Následovali jsme čtyřicet kilometrů mírně zvlněnou krajinou k největšímu kopci u prostřed etapy. Převýšení asi dvě stě metrů. Pěkný sjezd a zbylých padesát kilometrů měla být pohoda a rovina. Nebyla. Jirkovi praskla špice a začal foukat protivítr typu vichřice. Nakonec jsme přejeli 100 km za pět a půl hodiny čistého času. Cílové město Tuatapere je konec světa. Naštěstí s obchodem, barem a Holiday parkem. Po pivu, hamburgeru a nákupu se pokoušíme opravit Jirkovi kolo. Nakonec se těsně před devátou podařilo.

em
ali
na

em
era
ne
ych
ím
lu.
ně
í a
ém
ami
roti
ně.
něj
jet
ék,
a a
Po
tak
apa
em

n si
čku
apy.
kovi
asu.
u a

Zatím máme najeto 1310 km a zítra nás čeká snad jenom 85 km. Poslední delší etapa a potom už jenom 30 km časovka do Bluffu.

6.2. sobota. Na dnešní etapu do Invercargil jsme vyrazili už před devátou. Je kratší, ale obávali jsme se odpoledního protivětru. Nakonec to bylo až do kempu 92 km. Terén byl buď rovina nebo lehce zvlněná pahorkatina. Mám děsnou rýmu a škrábe mne v krku, ale forma je tady. I přes zastávku na vyhlídce, kde jsme pozorovali surfující malé delfíny a dvě zastávky na pivo, jsme místy docela švihali. Jenom ten rozjezd po přestávce je vždy dřina. Ubytování jsme kousek za městem v kempu v bungalovu se třemi ložnicemi obývánkem a koupelnou. Nakonec je to nejlevnější ubytování za 20 NZD na osobu. Při poslední zastávce jsme oba s Jirkou konstatovali, že to uběhlo rychle, jsme fyzicky v pohodě a jsme rádi, že jsme oba ostrovy přežili i s bagáží. Zítra už to bude tam a zpět nalehko. Jedeme na večeři, na kole. Večeři jsme si koupili v takeaway. Já výborný rybí hamburger. Vše jsme snědli sedíce na přilehlém trávníku. Následoval nákup v místním supermarketu. Poslední vydatná snídaně home made budou hot dogy. Večer trávíme sledováním velkého ragbyového turnaje ve Wellingtonu. Vyhrál Fidži. Byla i trocha vína.

7.2. neděle. Včera bylo krásně jasno, dneska lijí jako z konve. Čeká nás už necelých šedesát kilometru do Bluff a zpět. Nikomu se do deště nechce. Naštěstí ze včerejších zpráv víme, že by během dne mělo přestat pršet. Přestalo v jedenáct hodin. Vyjíždíme tentokrát bez brašen. Kolo najednou jede samo rychleji. Jirka s Kubou zmizeli hned po startu a já poctivě táhnu plukovníka a Ladu skoro až k cedul Bluff. Cesta po rovině proti silnému větru nic moc. Bluff je přístavní, neutěšené městečko s rysy všech NZ měst. To nejlepší na konec – silnice SH1 končí na malém útesu nad oceánem a před námi již jen Jižní pól a Antarktida. Ve vzdálenosti 5000 km. Kromě vyhlídky, ukazatele na různá místa na světě, např. Londýn přes osmnáct tisíc km je zde i pěkná vyhlídková restaurace. Konečně si dávám zasloužený biftek. Před tím jsme si užili focení i dvou lahví šampaňského. Vezli ho chlapci v ruksaku. I lok slivovice zůstal. Cesta zpět proběhla více méně po větru, společně s Jirkou. Pracovali jsme a řešili opět KV. Všechno krásné jednou končí...

10.2. středa, poslední zápis do deníčku.

Po dvoudenním putování autem přes Dunedin a spoustu pěkných zážitků jako nejjižnější bod NZ, zkamenělé stromy, lvouni, kulaté kameny, Clay Cliff - krásné skály a mnohé jiné jsme dorazili k Mt. Cook a sehnali ubytování přímo u informačního centra. Hora byla nádherně osvětlená sluncem, úžasné pohledy na ledovce. Po krátké procházce směrem do Hooker Valey jsme si dali pár skleniček vína v Open Cafe, které otevíral před lety sám sir Edmund Hillary. Ráno nasedáme po výborné snídani mezi Japonci v hotelu o půl osmé na kola s Honzou a jedeme opravdu poslední cyklo etapu naší NZ anabáze. 57 km z údolí Mt. Cook na hráz jezera Pukaki. Mírně zvlněná krajina (měřítka se mění, nejvíce tři kopečky) dnes nebyla zalita sluncem, dokonce lehce poprchalo. Opět to stálo za to. Mám radost, že touto etapou jsem překonal hranici 1500 km v rámci celé akce. Nasedáme do auta, jedeme směr Christchurch, shánění beden, balení, závěrečný biftek a už je opravdu finito.

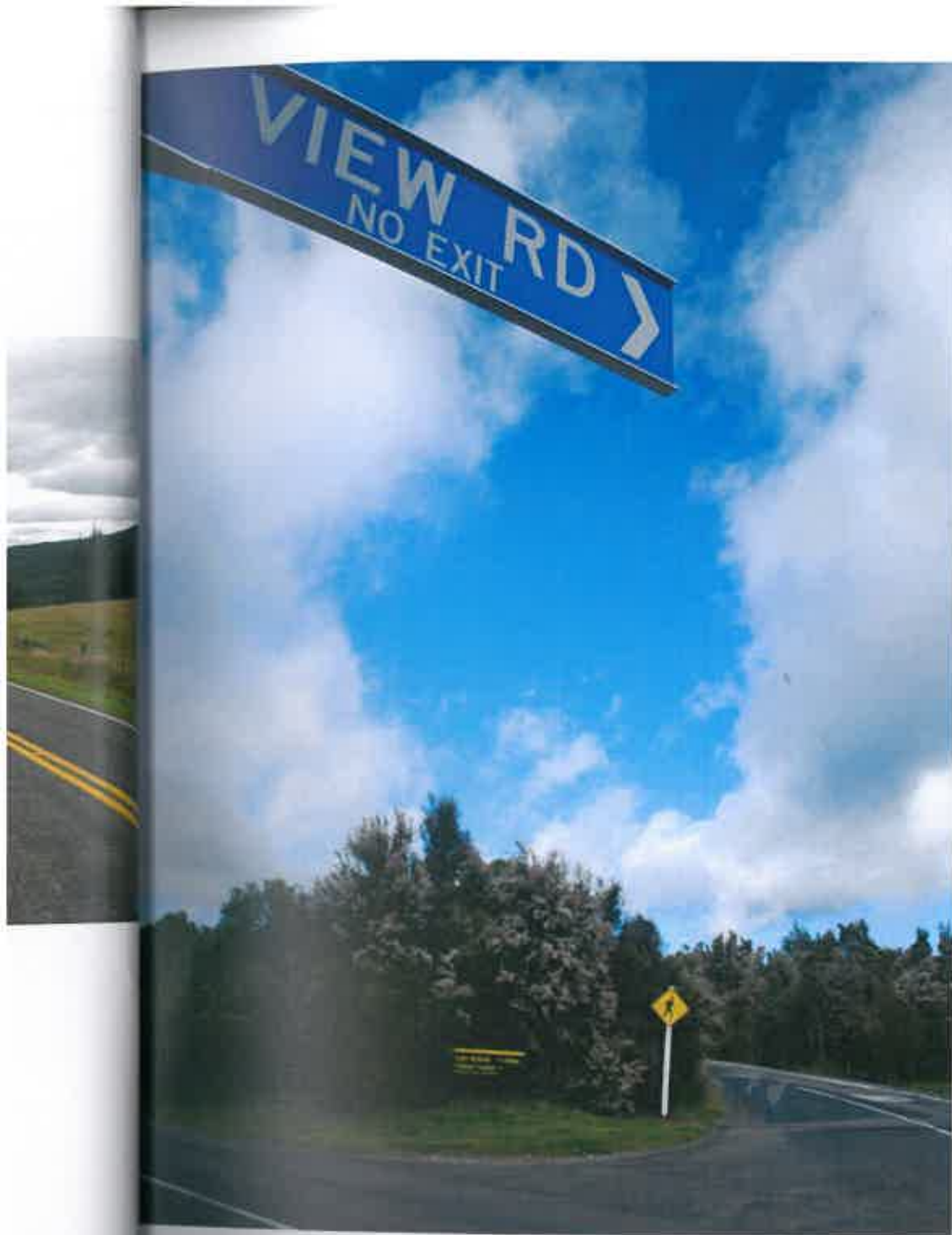

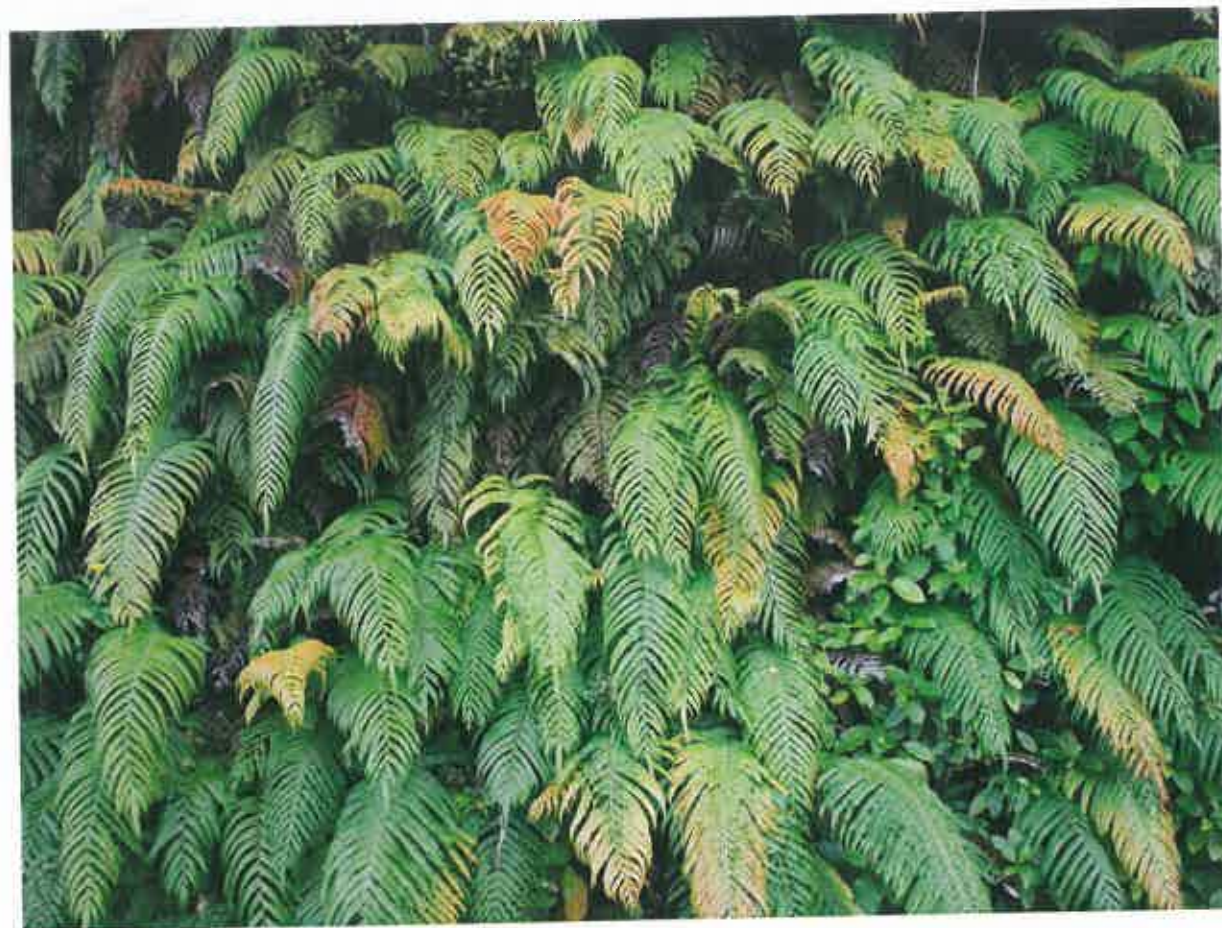

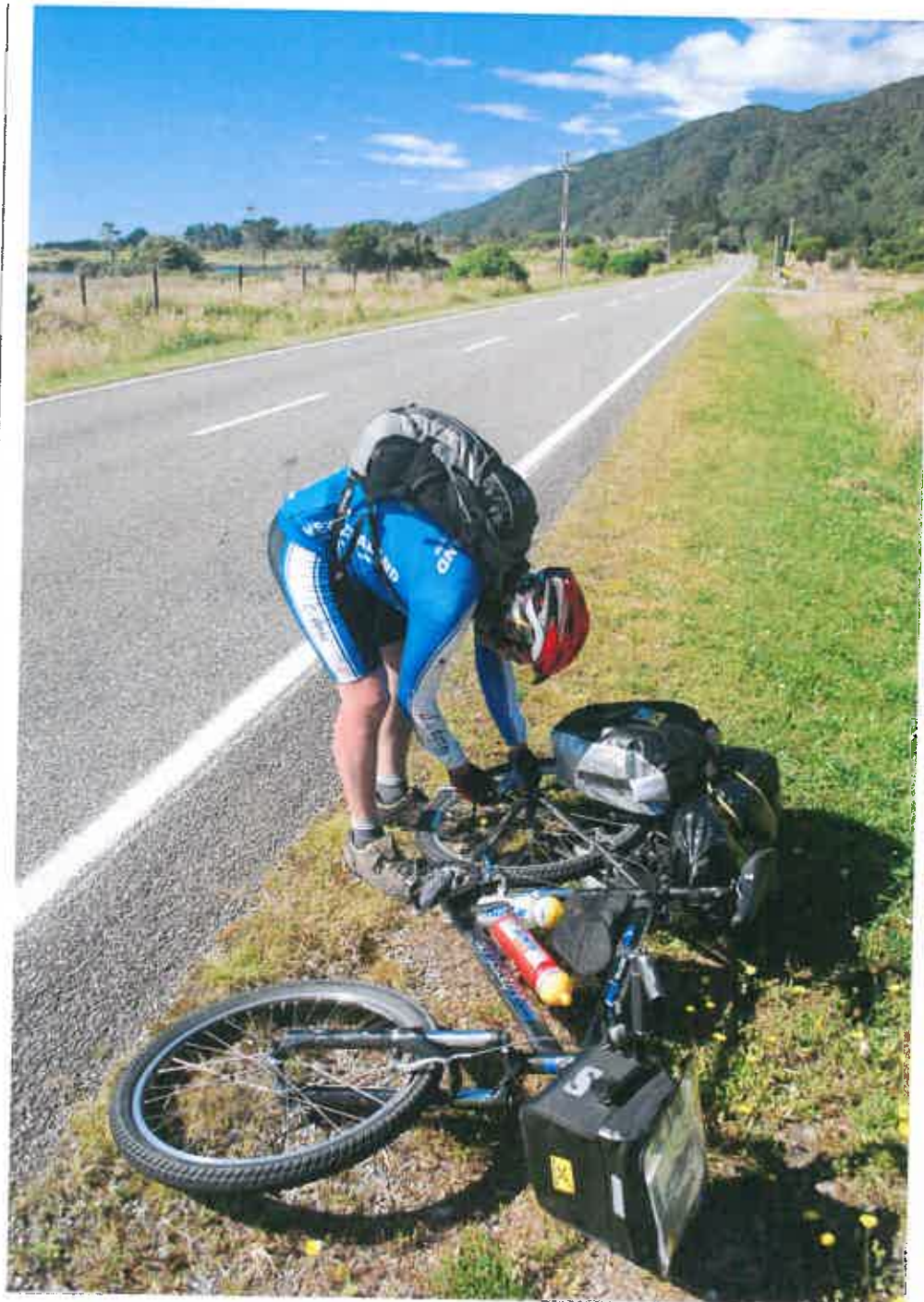

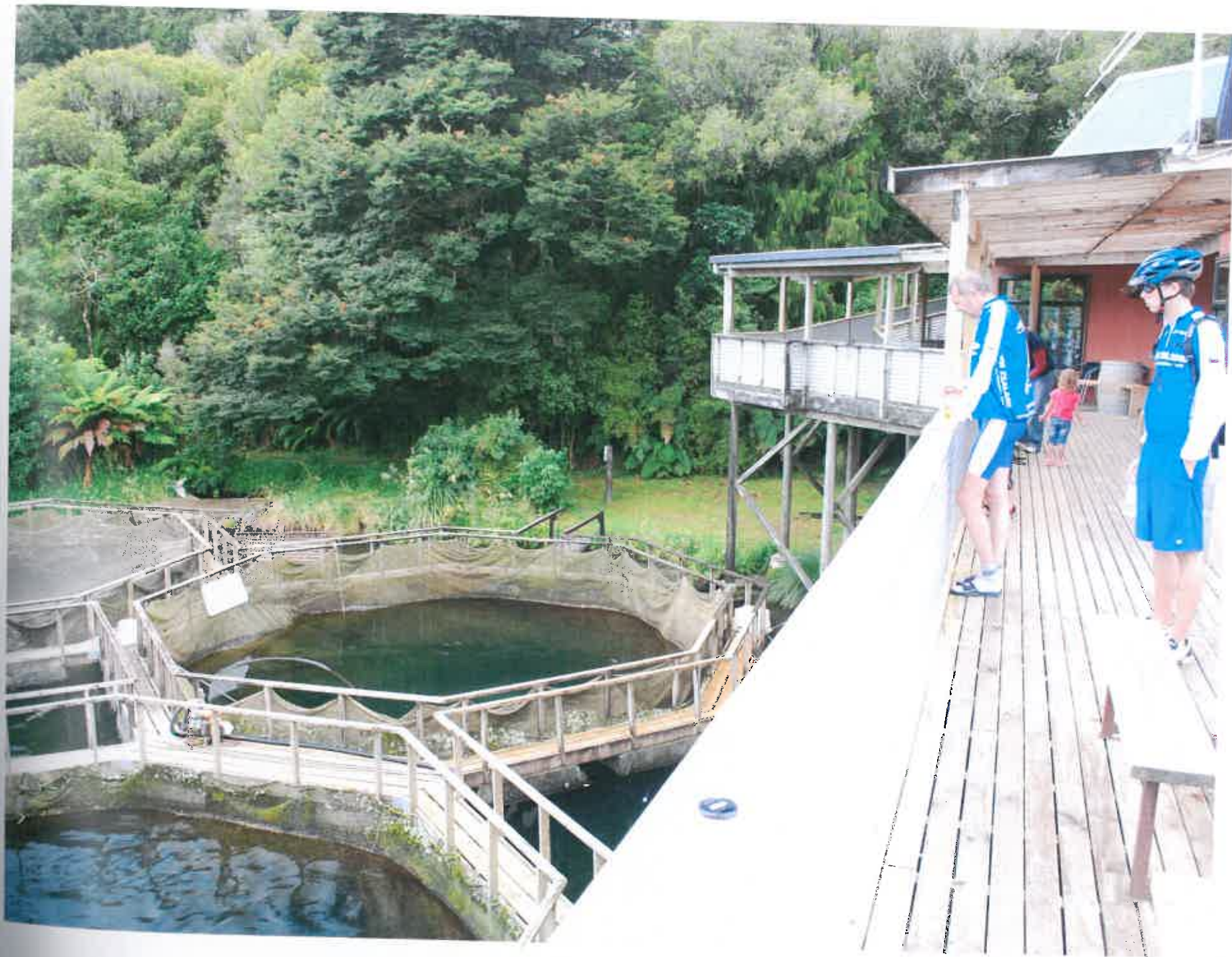

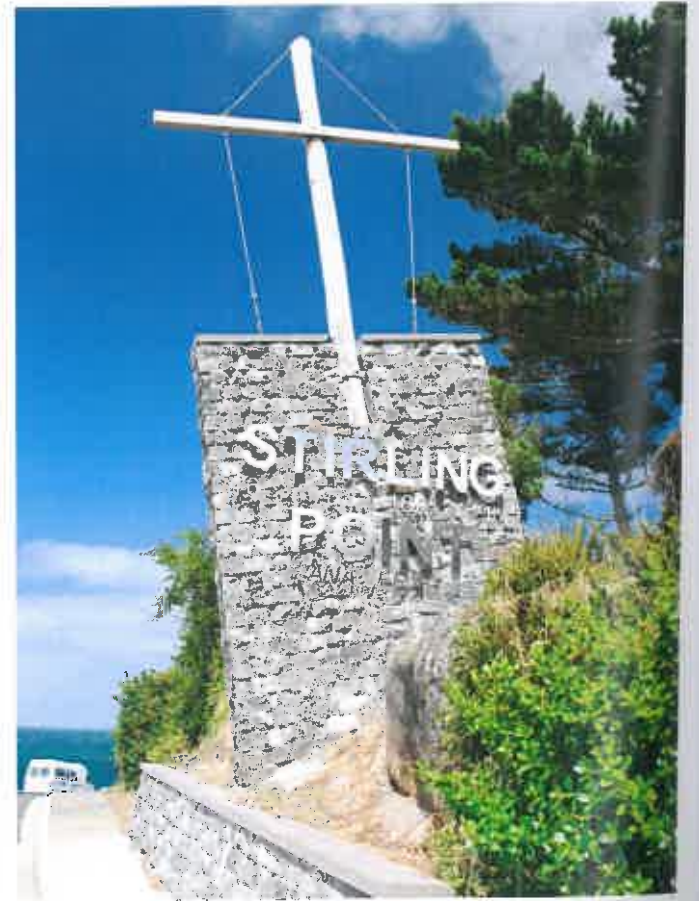

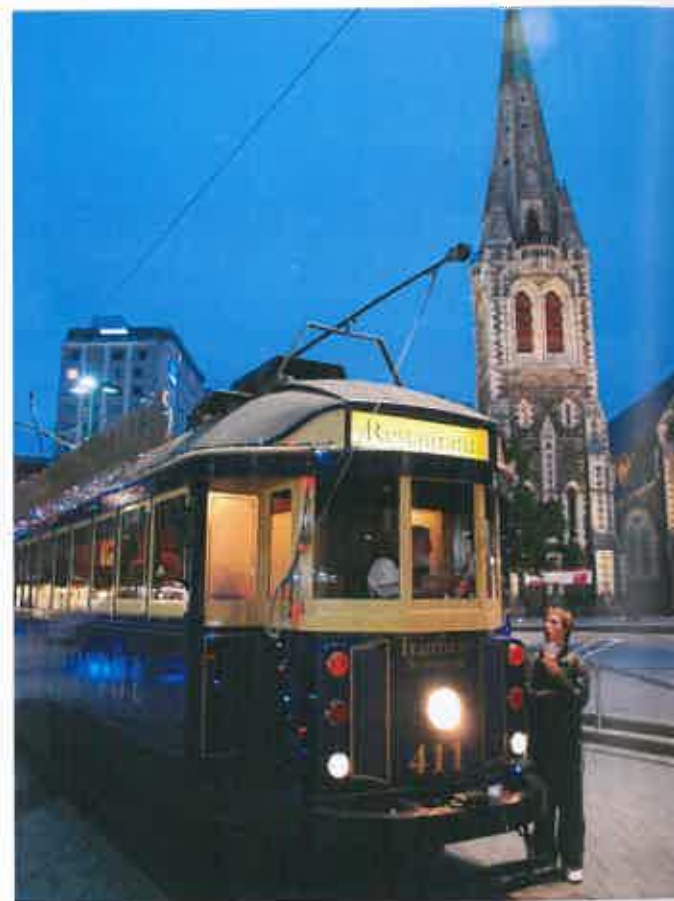

Jirko a Honzo kam příště ?

Děkuji za skvělou společnost Jirkovi, Honzovi, Kubovi, Lad'ovi i Petrovi